

Et caribisk hundeparadis

I disse paradisiske omgivelser har hunde ikke altid været lige velsete. Men på hundeherberget, som er grundlagt af en norsk dame, kommer der mange frivillige unge, som gerne vil give et nap med i pasningen af hvalpene.

Hvalpen Bayard begyndte sit liv i en skraldespand. Nu hviler han i favnen på Paul, sin nye, unge ejer. Alle, der arbejder på hundeherberget på øen Saint Martin, har det samme mål – alle gadehunde i Caribien skal reddes.

TEKST: JENNIE DEHLÉN // FOTO: JENNIE DEHLÉN OG DAN KOPPELS

På hundeherberget i den lille caribiske by Chevrise sidder 10-årige Paul i skyggen og leger med Bayard, en golden retriever-hvalp. Bare nogle få uger gammel blev Bayard fundet i en gammel skraldespand på stranden. Nu er han blevet vaccineret og kastreret og er klar til at blive bortadopteret.

Sympatien mellem hvalp og dreng er åbenbar – nu gælder det dog om, at drengen skal have overtalt resten af familien til at få hund ...

Den caribiske ø med de milelange, hvide sandstrande, vajende palmer og det evige solskin er for mange mennesker selve indbegrebet af paradys. Men for gadehunde er livet her alt andet end paradysisk.

I tusindtal af herreløse hunde lever på

gaden og tvinges til at leve af affald. Da norske Ursula Oppikofer flyttede til Saint Martin i De Franske Antiller, besluttede hun sig for at gøre noget ved situationen og åbnede for seks år siden et herberg for hjemløse hunde i Chevrise.

I dag, hvor vi er på besøg, er det lørdag, og der er åbent hus for kommende hundeejere på herberget. Solen steger fra en skyfri himmel, luften dufter af hibiscusblomster, og det vrimer med nysgerrige besøgende. Lyden er en ren kakafoni af børn, som griner, hunde, som gør, og voksne, der forhører sig om vaccination og om, hvorvidt den hvalp, som datteren har forelsket sig i, virkelig er stueren.

Efter en time, hvor familien hygger sig med hvalpen Banyard, giver Pauls mor sig til sidst,

og det står klart, at hittehvalpen har fået sig et nyt og kærligt hjem.

"Jeg er så glad," siger Paul, mens den lille krabat kravler rundt i hans skød og slikker hans hænder. "Min familie skal hjælpe mig med at passe på hvalpen, for han er vores første hund."

Bayard og hans nye familie får en hundesnor, en madskål og nogle poser hundemad med hjem og vinker glade, da de går derfra.

De lokale skal omvendes

Flere og flere af Saint Martins beboere har præcis som Paul og hans familie fået et andet syn på gadehunde gennem det uddannelsesprogram, som Ursula og hendes team har sat i gang ved at rejse rundt og fortælle om herberget på øens skoler.

Facts om Saint Martin

Saint Martin er en ø i det nordøstlige Caribien, omkring 300 kilometer øst for Puerto Rico. Den 87 km lange ø er delt i to – rundt regnet 60/40 – mellem Frankrig og Holland. Øen, hvis grænser opstod i 1648, er den mindste i verden, der er delt mellem to lande.

Samlet bor der omkring 75.000 mennesker på Saint Martin.

Det er i hvert Ursulas håb, at det nytter, når hun informerer skolebørn om, hvordan man skal passe på sit kæledyr på den bedste måde. Hun forsøger også at øge hundenes

Nathalies kæreste, Dan, er her fotografet med Mambo, som nu bor i Luxembourg sammen med sin søster, Cookie.

Herbergets stifter
Navn: Ursula Oppikofer
Hjemland: Oslo, Norge
Alder: 50
Arbejde: Driver hundeherberg
Bor: Hus i den lille by Chevrise, Saint Martin
Familie: En søn i Oslo samt tre hunde – blandingshannerne Angel og Zombie og doberman-tæven Alice. Alle tre er hittehunde – Angel og Zombie var blevet dumpet i en skraldespand som hvalpe, og Alice var blevet efterladt fastbundet i et skjul uden hverken mad eller drikke.

Nathalie fra Luxembourg arbejder frivilligt på Saint Martins hundeherberg et par gange om året.

Paul på 10 år HAR besluttet sig for at adoptere denne lille retriever-hvalp. Nu skal han bare lige have overtalte sin mor ...

► status blandt lokalbefolkningen. "Oplysning er egentlig den allervigtigste del af vores arbejde og det eneste håb om at skabe en blivende forandring hos folk," siger Ursula, som startede hjælpeorganisationen i 2005. "Desværre er det også den del af arbejdet, som jeg har mindst tid til, eftersom der findes så mange andre mere akutte problemer for hundene her."

Kontrasternes ø

Saint Martin er en caribisk cocktail af et intensivt natteliv, billig shopping og den konstant skinnende sol. Øen fylder knapt nok et bip på radarskærmen, men alligevel består den faktisk af to lande og omkring 60.000 franske og hollandske indvandrere. Legenden fortæller, at da øen blev delt, blev grænsen trukket af en franskmænd og en hollænder, der begge var berusede. De gik hver sin vej rundt om øen, og dér, hvor de mødtes, skulle grænsen være. Franskmænden var nået længst, fordi den rødvin, han drak, holdt ham mere frisk end den

spiritustunge genever, som hollænderen drak. Det skulle være grunden til, at den franske del af Saint Martin er næsten dobbelt så stor som den hollandske del, Sint Maarten. På øen findes nogle af Caribiens smukkeste strande, og mange af dem har du helt for dig selv. Her foregår livet i en behagelig reggae-rytme. Solnedgangen gløder bag ved vajende palmer, havet er turkisblåt, og husene er karakteristisk for Caribien pastelfarvede. I stærk kontrast til denne skønhed ses de udsultede og ildesete gadehunde, der strejfer rundt på strandene, gaderne og ved turisthotellerne i jagten på mad. Mange bliver slået ihjel eller skadet i trafikken hver dag, og de fleste af dem overlades bare til deres egen skæbne. Selv om mange butikker og private hjem bliver bevogtet af en hund, som får et enkelt måltid som tak for hjælpen, er det kun få af de lokale, som indser, at de burde sætte vand ud til disse hunde eller behandle deres sår. For en uge siden fandt Sandra, der arbejder som frivillig på Ursulas herberg, på vej til jobbet schæ-

ferhunden Hope. Hunden havde passet på en lokal skrothandel og var blevet svært mishandlet, da en flok unge forsøgte at bryde ind. Skrothandleren havde ladet dagene gå uden at gøre noget ved hundens skader, og Hope bogstaveligt talt kollapsede foran Sandras fødder. Hun tog ham med det samme til dyrlægen, hvor det stod klart, at hunden havde brækket et ben og havde mistet synet på det ene øje ... Nu får Hope heldigvis fred og ro til at komme sig på herberget. Ursula Oppikofer flyttede til Saint Martin i 1980'erne for at arbejde som leder af en lokal filmfestival. Fra begyndelsen var tanken, at hun bare skulle opholde sig på den smukke ø i et par måneder, men månederne blev til år. "Jeg tog hertil for solens skyld og blev her for hundenes skyld. Da jeg så, hvor dårligt de havde det her, kunne jeg ikke bare rejse hjem til Norge og lade dem i stikken." Ursula begyndte at tage herreløse hunde med sig hjem til sit hus i bjergene, men da hun var oppe på at have 40 hunde boende, blev situationen uholdbar. Hun bestemte sig for i

Når alarmen lyder om en tilskadekommen hund et sted på Saint Martin, suser Ursula ud og starter dyreambulancen.

Når hundeherberget holder åbent hus for interesserede hundevenner, vrimler det med børn, som falder i svime over stedets mange skønne hundehvalpe.

Ursula Oppikofer har givet sig selv den livsopgave, at de caribiske gadehunde skal have et værdigt liv.

Mmmmmmm, der er ikke noget bedre for en tidligere misrøgtet gadehund at få masser af kærlighed og klaps af den caribiske ø Saint Martins største hundeven, Ursula.

Denne familie var af nysgerrighed taget på besøg, da hundeherberget holdt åbent hus. De forelskede sig i denne lille hvalp, men de må lige vente nogle uger med at få den med hjem, da den kun er fire uger gammel.

stedet at åbne et herberg for skadede og uønskede gadehunde. Efter flere år, hvor hun rendte de lokale myndigheder på dørene og udførte effektiv lobbyisme, kunne hun til sidst starte sin virksomhed.

Hendes trumfkort for at få myndighederne til at gå med på ideen var, at hundehjemmet kunne være med til at øge turismen på Saint Martin. Mange turister har følt sig dårligt tilpas og har senere valgt andre rejsemål, når de har oplevet alle de sultne hunde, som strejfer rundt på Saint Martins gader og strande.

"Saint Martin er kendt som "The Friendly Island" – den venlige ø – men nu er målet, at øens nye slogan skal blive "Den hundevenlige ø", fortæller Ursula.

Fra sol til sne

Resultatet af firbenet passion under den tropiske sol på øen er blevet til i titusindvis af omstrejfende vildhunde. Derfor har Ursulas organisation sat en stor steriliseringskampagne i gang for at undgå, at der fødes endnu flere uønskede hvalpe.

En gang imellem tager en kommunalt ansat hundefanger rundt på øen og tager alle hunde uden halsbånd med sig til et specielt indhegnet område oppe i bjergene. De hunde, som ingen har gjort krav på efter 24 timer, bliver aflivet, og nogle aflives, så snart de ankommer til stedet på grund af pladsmangel ...

"Aflivningspolitikken er efter min mening vanvittig og løser ikke problemerne. Vort mål er, at der ikke skal findes hundefangere overhovedet. Vi skal til gengæld gøre, hvad der kræves for at redde hundene," synes Ursula.

Desværre er hundeherberget underbemandet og stadig alt for lille i størrelse til at få plads til alle de dyr, som har brug for hjælp. Herberget er derfor stærkt afhængig af økonomiske donationer fra private og frivillige hjælpere.

En af de frivillige er Nathalie Flander fra Luxembourg, som rejser hertil flere gange om året. Hun tager sig lige en hurtig frokostpause i køkkenet og deler sin mad med en af de hvalpe, som er født her for nylig.

"Det er hårdt arbejde og indimellem meget hjerteskrærende. Men samtidig er det utrolig

sjovt hver gang, det lykkes for os at finde en god familie til en af hundene!"

Nathalie og hendes kæreste besluttede sig selv for at adoptere en af herbergets hunde, nemlig blandingshvalpen Cookie. Da de efter noget tid opdagede, hvor tæt knyttet hunden var til en af de andre hvalpe på stedet, nemlig hendes bror, Mambo, så havde parret ikke hjerte til at skille dem ad. Derfor adopterede de dem begge.

I december forrige år efter en lang rejse og adskillige vaccinationer ankom Cookie og Mambo til deres nye familie i den lille by Bettembourg, syd for Luxembourg.

Hundene byttede sand og palmer ud med sne og grantræer. "Da de så snefnug for første gang, var de to søskende meget skeptiske," husker Nathalie.

Men efter et par dage blev det sjoveste, hvalpene vidste, at tumle rundt og lege i den hvide sne. Regn er derimod en helt anden historie. Ved det mindste dryp vægrer de to hvalpe sig mod at gå ud, for de vil hellere vente på solen. Man er vel fra Caribien! ■